

Gedicht van Anton van Duinkerken:

Nu zal het wel gauw gaan
sneeuwen, dan worden de wegen
wit. Dan rijden de drie kamelen,
waarop elk een koning zit. Door
een woestijn van eeuwen, vol
boosheid en gevit.

De herders liggen bij nachte, te
waken op het veld. Bij hun
schaapjes met witte vachten, een
engel heeft het hun verteld. Dat
Jezus niet langer kon wachten,
want de wereld moet hersteld.

Wat herders en koningen hopen,
het maakt gericht verschil: 'Men
kan het geluk niet kopen, maar
voor goede mensen een goede
wil'. Gaat de hemel eenvoudig
open, en dan wordt alles stil.

Alleen wie het kwade begeren, die
mogen niet binnen gaan. De
hemel is daar voor wie leren, de
goedheid te verstaan. Die de
mensen door ons ontberen, als wij
hebben kwaad gedaan.

Door een woestijn van eeuwen,
vol boosheid en gevit. Rijden de
drie kamelen, waarop elk een
koning zit. Nu zal het wel gauw
gaan sneeuwen, en dan wordt de
wereld wit.

Gedicht van Jos Vanachter:

Ver in een land, heel ver en
vreemd, is dit uur dood of haat die
de macht in handen neemt, onze
hoop verslaat.

Praat maar niet meer over vrede,
want je hart is koud. Hoe lang is
oorlog al geleden, zijn je wapens
oud?

Want ook bij ons, zo bij en dicht,
is liefde vaak een woord en het
duister doodt het licht, God wordt
niet gehoord.

Laat ons niet te lang meer dralen,
want de tijd verkort. Om onze weg
nog te bepalen voor het avond
wordt.

Als gij dan komt, Heer, in de
nacht; waar licht had kunnen zijn.
Geef de warmte van uw kracht
aan de wereldpijn.

Doe ons van elkander houden,
leer ons mensen zijn. Zodat het
huis waar wij aan bouwden voor u
klaar mag zijn.